

גיליון 526

בראשות הרב"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

פרשת חיי שרה

שידוך בחסד עליון - כך בוחרים שידוך

הנה אנכי נצב על עין המים והיה העלמה
היצאת לשאב ואמרתי אליה השקיני נא
מעט מים מפדך. ואמרה אלי גם אתה שתה וגם
לגמליך אשאב - הוא האשה אשר הכיח ה' לכן אדני.

(כד, מג-מד)
פרשת חיי שרה היא הפרשה שלא רק השידוכים
נרמזים בה, אלא גם ההתנהלות הנכונה של כל בית
יהודי, בכל הדורות, רמוזה בה. בפרשה אנו קוראים
על המבחן ועל הסימנים שהציב אליעזר. "וירץ העבד
לקראתה ויאמר הגמלאיני נא מעט מים מכך, ותאמר
שתה אדוני..."

אליעזר, עבד אברהם, מעמיד תנאי לבחירת האשה
המיועדת ליצחק אבינו - הבן היחיד שכמעט נעקד
ובשכר זה היה לעולה תמימה, עד שאינו יוצא מן
הארץ לשאת אשה, ואליעזר עבד אביו נשלח לחפש
אותה עבורו.

ומה הוא מחפש? אלו סימנים הוא מציב לעצמו כדי
שיידע שהוא בדרך הנכונה ומוצא את האשה הנכונה
לבן-אדונו? בעיקר מה שלמד בבית אברהם, שמתורתו
היה דולה ומשקה. ליצחק, יש לחפש אשה שתמזג אל
מדת הגבורה של יצחק, את מידת החסד של אברהם.
לכן הוא מבקש אשה טובת לב באופן מיוחד, אחת
שמוסגלת להעניק גם מבלי שתתבקש, מבלי לצפות
לגמול. אישה כזו - יכולה להתאים ליצחק.

ובכל שנה בפרשת חיי שרה אני נזכר בסיפור שהייתי
עד לחלק גדול משלבי, והוא כל כך מתאים לסיפור
של השידוך שחיפש אליעזר ליצחק אבינו.

לא הכרתי אותם אישית בתחילת דרכם. הם היו
זוג בעלי תשובה שאיכשהו קיבלו פעם שיעור
מוקלט שלי ושמעו אותו ב'לופ' חוזר, שוב ושוב. זו
הייתה תקופה קשה, שניהם היו מובטלים והם ישבו
חסרי מעש בבית. לא הייתה להם עבודה והילדים
שיצאו בבוקר ללימודים הותירו אותם משועממים
ומתוסכלים.

אבל יום אחד, אחרי שמשום מה (ועד היום הם לא יודעים
להסביר מהם לא השתיקו אותו ונתנו לו לפעול בחזרתיות לא
מובנת ולא מוסברת!) הם שמעו את השיעור עוד פעם,
אחד המסרים שהיו בו נקלט: "אם אתה לא תעשה
עם עצמך כלום, אף אחד לא יעזור לך. גם בורא
עולם רוצה שתעשה עם עצמך משהו, ואז הוא ישיע
אותך", אלה בערך המילים שבהן השתמשתי שם, והם
פשוט לקחו את ההרצאה הזו ועשו איתה משהו.
הוא קם ראשון, יצא מהבית. הלך לבית מדרש סמוך.
חיפש משהו שילמד איתו. רב, מורה דרך. משהו.
בחסד השם הוא מצא. למד עם תלמיד חכם בגיל
העמידה שגר בקרבת מקום והיה לומד הרבה בבית
הכנסת, ושניהם נהנו מהלימוד. אגב, באותו יום שהוא
הלך לראשונה לבית הכנסת, הוא קיבל גם סימן

משמים: על הדלת הייתה מודעה - הזמנה
לשיעור של הרב יגאל כהן שיתקיים בעוד
שלושה ימים...

כעבור חודשיים, אותו תלמיד חכם
שלימד אותו תורה, 'תיווך' אותו
לחברה מסחרית שהכיר, בגלל
שהוא מסר בה שיעור כל יום בשעת
הפסקת הצהריים...

גם האשה בסייעתא דשמיא הצטרפה
לתהליך ההתקרבות, והילדים שיצאו
בבוקר ללימודים, כבר לא יצאו לבד.
שני ההורים מצאו עבודה. נכון, זה
קרה אחרי שהתפשרו קצת על הדרישות
שהיו להם מלכתחילה, אבל האושר שחזר
אלהם הביתה, היה עצום, יחד עם הקרבה לאלוקים
שהתחילה לשרות בין כתלי הבית.

חלפו השנים. בני הזוג ש"עשו עם עצמם משהו" בכל
התחומים, הגיעו עם ילדיהם לגיל השידוכים. אחרי
שבנו את עצמם ואת ביתם יפה, הגיע תור בנינם של
ילדיהם. הבן היה ראשון. הוא לא היה הבכור, אבל
אחותו רצתה לסיים את לימודי המקצוע שהחלה
בהם, בעוד שחבריו לספסל-הישיבה כבר החלו
להתאסר.

איך מחפשים שידוך? הם תמחו בפניי. זה היה עולם
שלא הכירו. הם שמעו עליו מעט מחברים, אבל לא
התחברו כל כך לעולם השדכנים.

הרגעתי אותם. לכל אחד יש את המיועדת לו. בבוא
העת, תחושו שההצעה נכונה, תעבירו אותה לבנכם,
ואם היא תיטב גם בעיניו - השידוך ייצא לפועל.
כעבור שלשה חודשים אני מוצא את עצמי מוזמן
לאירוסין שהספקתי להגיע אליהם ברגע האחרון, יחד
עם המלצרים שקיפלו את המפות - כיוון שהיה לי יום
עמוס בהרצאות, אבל את יום החופה שריינתי: כחלוף
עוד חמישה חודשים נכחתי ורקדתי בחתונה שמחה
במיוחד שהתקיימה באחד מיישובי אזור ירושלים.
חלפה למעלה משנה, ואבי החתן מגיע אלי לפגישה
דחופה. משהו לא בסדר, הוא חש. הזוג לא מסתדר.
בירתי היטב, הרמתי בנוכחותו טלפון גם לזוגות כדי
להבין מה היא חשה מול הזוג הצעיר, והבנתי כי אכן
ישנה בעיה - אבל לא בלתי פתירה. ובעיקר, לא כזו
שמזיקה התערבות של ההורים. אולי להיפך: עדיף
שהיה שלא ידאגו ממנה בכלל...

ואז, עצרתי הכל ושאלתי משהו שלכאורה היה לא
ממש קשור לעניין. ביקשתי מהם לתאר לי איך הכלה
שלהם מתנהגת בעת שהיא מתארחת אצלם בשבתות.
אחרי עשר דקות של תיאור, יכולתי להרגיע את
ההורים. אמרתי להם, שמרבקה אמנו למדנו, שמי
שעושה יותר מהמצופה ממנה - מי שמעניקה לזולתה
מעבר למתבקש, זוכה ליסוד שעליו מושתת הבית
היהודי.

"אם גם אחרי שנה תמימה היא עדיין לוקחת חלק
בשידוך השולחן אחרי הארוחה אצל חמותה, עוזרת
להגיש תוך כדי סעודת השבת וגם שוטפת כלים
אחרי סעודת הלילה וממהרת להושיט יד גם במוצאי
שבת - כדי לחסוך טרחה מחמותה, אין לי ספק
שאשה כזו תדע להתגמש עם בעלה בנושא שאיתו הם
מתמודדים. רק סבלנות, גם אם זה ייקח זמן".
כי מי שנותנת מעצמה, יותר מהמצופה ממנה - תדע
גם להיות טובה ולהעניק לבעלה. אולי זה יארך שנה-
שנתיים, אבל יהיה להם טוב יחד.

שבת שלום ומבורך

03

מדי שבת
מי נקרא
פראיין

02

משולחן הרב
שש שעות בין בשר
לחלב

11

חשונה רחב יעץ
הכל עיניו של
שטיפת מח

10

מפתחן של חתן
האמבולנס הגיע
בזמן

14

קרוב רחוק
שתגדלו תבנית...

14

סיפורי צדיקים
חסירות נפש לתורה

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

יום	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה	16:28	16:28	16:29*
ציאה	17:18	17:18	17:20
ר"ת	17:53	17:53	17:57
ירושלים: לנוהגים 40 דק' 16:09			

שאל את הרב
 הרב נריה ברבי
 ראש "ענפים בהלכה"
 *2381

משלחן רבנו

אינו זוכר אם עברו שש שעות אם מותר לאכול מאכלי חלב

לכבוד מורנו ורבנו שליט"א רציתי לשאול לפעמים קורה לי שאני לא זוכר אם עברו לי שש שעות שלמות מסוף אכילת הבשר, האם אני צריך לחכות עד שבדואר יעברו שש שעות, או שאם יש לי ספק אם עברו שש שעות, מותר לי לאכול מאכלי חלב?

לכבוד הבחור הנעים אענה כמסת הפנאי. הרי ידוע שחכמים אסרו לאכול מאכלי חלב בתוך שש שעות לאכילת מאכלי בשר. ושני טעמים נאמרו בדבר: א. מפני שהבשר נתקע בין השיניים, ואח"כ כשאוכל מאכלי חלב, החלב מתערב יחד עם הבשר, ונמצא שאוכל בשר וחלב יחד. [הרמב"ם פ"ט מהלכות מאכלות אסורות הכ"ח]. ב. כי הבשר מוציא שומן שנדבק בפה, והטעם הזה נשאר במשך שש שעות, וכשאוכל מאכל חלב בתוך שש שעות נמצא שהחלב מתערב יחד עם הטעם של הבשר, וא"כ אוכל בשר עם חלב. [רש"י בחולין קה. ד"ה אסור].

והנה נחלקו הראשונים אם בכלל צריך להמתין שש שעות אחרי אכילת בשר, או שמספיק לקנח את פיו (על ידי אכילת פת) ולהדיחו (במים), או ליטול ידיו ולברך ברכת המזון, שיש אומרים שיכול לקנח את פיו ולהדיחו, ואח"כ לאכול מאכלי חלב, ויש אומרים שצריך ליטול ידיו ולברך ברכת המזון, ואח"כ רשאי לאכול מאכלי חלב, ויש אומרים שצריך להמתין שש שעות כדי לאכול מאכלי חלב. וכן דעת רוב הראשונים, שצריך להמתין שש שעות אחרי אכילת הבשר. וכן פסק מרן בש"ע (י"ד סימן פ"ט ס"א). ע"ש.

אמנם נראה, דכיון שיש לו ספק אם עברו שש שעות מסוף אכילת הבשר, רשאי לאכול מאכלי חלב, שהרי האיסור לאכול מאכלי חלב בתוך שש שעות הוא מדרבנן, וספק דרבנן לקולא. ואף על פי שיכול לחכות עד שבדואר יעברו לו שש שעות, ואם כן יש לומר שזה נחשב כמו דבר שיש לו מתירין, ולא אומרים בזה ספק דרבנן לקולא, מכל מקום כיון שהשאלה אינה על מאכל חלבי מסוים, אלא על כל מאכלי החלב שבעולם, א"כ הדבר דומה לדברי הצ"ח בפסחים (ט). שבטלול ושימוש בכלי לא אומרים דין דבר שיש לו מתירין, כיון שמפסיד את השימוש של עכשיו. וכ"כ עוד בשו"ת נודע ביהודה (תנינא אה"ע"ו סימן לח ד"ה ואחר). ע"ש. ולכן גם כאן אין זה נחשב דבר שיש לו מתירין, כיון שמפסיד את אכילת המאכל החלבי כעת.

ובפרט שיש כאן ספק ספיקא, שמא אין צריך להמתין בכלל שש שעות (וכדעת הראשונים הנ"ל), ושמא כבר עברו לו שש שעות, ולכן יש להקל אפילו אם זה דבר שיש לו מתירין, וכמבואר בש"ע (או"ח סימן תצ"ד ס"ד). וכ"כ הש"ך (י"ד סימן קי"ט ס"ק נז) והפ"ח (שם ס"ק מג) בדעת מרן. ע"ש. וכן פסק בנידונו מרן הראש"ל שליט"א בס' ילקוט יוסף (איסור והיתר ח"ג ע"מ שפ), שרשאי לאכול מאכלי חלב. וכ"כ בשו"ת שבט הקהתי (ח"א סימן ריח). ע"ש. וראה עוד בשו"ת הרי יהודה (ח"א י"ד סימן יא).

לסיכום: מי שאכל בשר, ואחרי כמה שעות רוצה לאכול מאכל חלבי, ואינו יודע אם כבר עברו לו שש שעות שלמות מסיום אכילת הבשר, רשאי לאכול מאכלי חלב. וראוי שיבדוק קודם אם נשאר לו בשר בפה, וישטוף את הפה במים.

החותם בברכה ובאהבה יגאל כהן

הניחו בטעות מכסה של סיר חלבי על סיר בשרי שע"ג האש בשעה שמתבשל בו בשר, מה דין המכסה הסיר והתבשיל?

מכסה חלבי דינו ככלי חלב, ולכן כל המבואר לעיל לגבי בישול מאכל חלבי בסיר בשרי ולהפך, שייך גם לגבי מכסה. ומכל מקום, אם הניחו המכסה לזמן מועט בלבד, ומיד לאחר הסיר המכסה, בשיעור זמן שהוא לא הספיק להזיע, אינו נאסר כלל.

(רמ"א סי' צג סעיף א, וע"ש שיש מחמירים אפילו אינו בן יומו. ומש"כ שאם לא הספיק להזיע וכו', כן הוא ע"פ מה שהבאנו לעיל מדברי הרמ"א, שכל שלא הזיע מקום הנגיעה בקדירה אינו נאסר, וא"כ בזמן מועט שאינו מגיע ליד סולדת יש להתיר. וע"ע מה שהבאנו לעיל לגבי מלחיה, ודון מינה ואוקי באתרין)

בני הקטן הי"ו שפך חלב עם 'קרונפלקס', ונקיתי את הלכלוך עם מגבת, האם מותר לאחר מכן להרים סיר בשרי בעזרת המגבת מלוכלכת?

הדין הוא ששתי קדירות הנוגעות זו בזו אין אוסרין זו את זו בנגיעה בלבד, אפילו האחת חלב והאחת בשר או שאר היתר ואיסור, כיון שאין הטעם מפעפע מדופן לדופן בלא רוטב. וכתבו הפוסקים שהוא הדין אם נבלע בבגד בשר או חלב ואחר כך רוצה לכוון בו הקדירה דינו כדין שתי קדירות הנוגעות זו בזו, שאין הבליעות עוברות מזו לזו, ולכן בשאלה הנזכרת מותר להשתמש במגבת המלוכלכת להחזיק בה הסיר הבשר. ומכל מקום, נראה שבאופן שיש במגבת טופח על מנת להטפוח והחלב לא נספג בה היטב, אסור להרים על ידה סיר כשהוא רותח.

(רמ"א סי' צב סעיף ח לגבי שתי קדירות הנוגעות זו בזו. והובא להלכה בדרכי תשובה שם סי' קה, ובגאון רבנו זלמן סי' תמא סעיף מא. ומש"כ לגבי בגד, כן הוא בדרכי תשובה שם ס"ק קעט בשם החכמת שלמה).

יתום קטן שלא הגיע לגיל מצוות, האם מותר לו לומר קדיש?

יתום קטן ל"ע רשאי לומר הקדיש, אבל לא יאמרנו לבדו, אלא יאמר הקדיש יחד עם אחד המציבור שהוא גדל או השליח ציבור.

(שו"ת חקרי לב או"ח סי' מה דף ע"ד. וכן כתב הרב כף החיים סי' נה ס"ק יט. וע"ע בשו"ת בית יהודה או"ח סי' כב, שכתב לחלק בין שבעה קדישים שחובה לאומרם בכל יום משא"כ בשאר קדישים שהם רשות ע"ש).

שאלת הלכה צצה תמיד
 ברגע הכי פחות צפוי.

במקום להסתפק ולתהות, קבל מענה מיידי בקו ההלכה "שאל את הרב" בראשות הרב נריה ברבי ובנשיאות הרב יגאל כהן

עכשיו זה פשוט וקל < חייגו *2381

אין שמחה
 כהתרת
 הספקות.

מדי שבת

מתוך ספרו של מרן ראש הישיבה רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל הרב אחיה עובדיה

"אני לא פראייר!"

אתם יודעים מה זה "פראייר"? אם אתה נמצא ליד הברזייה וחברך רחוק, והוא מבקש ממך "תביא לי כוס מים" - תביא לו, למה לא? אבל אם שניכם קרובים לברזייה ואתה ממלא לו כוס מים, אז אתה "פראייר", שניכם קרובים באותה מדה, שהוא ימלא לעצמו. קל וחומר אם אתה עושה משהו שלא ביקשו ממך בכלל, למה אתה עושה את זה?!

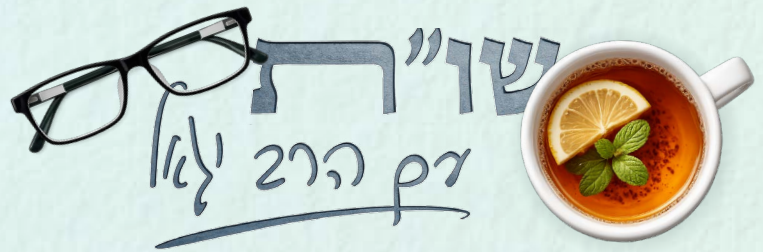
כשאליעזר הלך לבאר, הוא אמר לרבקה: "הגמליני נא מעט מים מכך", תני לי קצת מים. והיא מה עשתה? נתנה לו לשתות, ואחר כך אמרה: אני אתן גם לגמלים. משהו ביקש ממך להשקות את הגמלים? למה את נותנת להם? רבקה לא פראיירית?...

אלא רבקה פחדה שיש לאליעזר חיידיקים ומחלות. אליעזר היה שמן מאד, יש אומרים שהוא היה אחד מהענקים שניצולו מהמבול. עכשיו, ענק כזה שותה רק מים מינרלים?! לא! כל מה שתתן לו הוא ישתה, שותה בכל מקום. אז יתכן שיש לו מחלות, ואם הוא ישתה מהכד של רבקה ואחר כך היא תחזיר את הכד לבית, המשפחה שלה יכולה להדבק מהמחלות שיש לו. מה עשתה רבקה? אמרה לאליעזר: אני אשקה גם את הגמלים. אם היא היתה שופכת בפניו את המים שנשארו בכד הוא היה מתבייש, לכן שפכה לגמלים את המים שנשארו בכד, גם הם רוצים לברך "בורא נפשות רבות"... והלכה שוב למלא ונתנה להם, ככה כמה פעמים, עד שהחיידיקים כבר הלכו ועברו מהכד.

רבקה לא היתה פראיירית, כשהיא נתנה לגמלים מים, הרוויחה שני דברים: גם עזרה לאליעזר שנתנה לגמלים שלו לשתות, וגם מנעה מחלות מבני ביתה, כי כששפכה את המים שנשארו בכד עברו משם כל המחלות, והיא מילאה את הכד עוד פעם ועוד פעם, וכך ודאי לא נשארו שום מחלות וחיידיקים בכד.

אבל אתם אל תהיו פראיירים... אם משהו מבקש מכם כוס מים, תביאו לו. אבל אל תביאו מאה כוסות בשביל כולם, כוס אחת ודי. אם יגידו לך תמלא מאה כוסות, תגיד: "אני לא פראייר!". מה האות הראשונה באותיות? אל"ף, אל"ף ראשי תיבות אני לא פראייר...

לרכישת הספר מדי שבת <<< 053-3178863

אלה: כבוד הרב, אם אני טובל הרבה כלים ואני מברך על טבילת כלים בתחילה, האם אפשר לדבר אחר הכלי הראשון שטבילתי ולפני שגמרתי להטביל שאר הכלים?

תלמיד:

לכתחילה יזהר מלדבר כמו שכתב מרן הש"ע (יו"ד סי' יט) לגבי מי ששוחט כמה בהמות יחד, שאין לדבר בין בהמה לבהמה. ורק בענייני הטבילה מותר לדבר ע"ש. (וכן כתב בין ישראל לעמים עמ' צז). ומ"מ בדיעבד אם דיבר אינו חוזר ומברך.

אלה: שתיתי מים ובעוד המים בתוך פי נזכרתי שלא ברכתני, האם אני יכול לבלוע את המים?

תלמיד:

יכול לבלוע, היות ואי אפשר לדבר עם מים בפה, ורק באוכל אם אינו מאוס יוציאו, יברך ויחזיר, ואם ימאס אם יוציאו, יברך כשעודו בפיו (מרן סי' קעא). **אלה:** שעושים שילוח הקן, האם צריך לתפוס את היונה או שמספיק לעשות רעש והיונה עפה?

תלמיד:

לכתחילה אם אפשר עדיף לתופשה ולשלחה, וכדעת הרמב"ם (הלכות שחיטה פרק יג ה"ה). ואם אי אפשר לתופשה מספיק שתעוף מכוחו כגון עם מקל או שיעשה רעש. (וכן משמע בדעת רש"י בחולין דף קמא) וע"ע יב"א ח"י יו"ד סי' לב).

אלה: אני רופא במשמרות בבית חולים, האם מותר לי לנסוע לשם בשבת ע"י נהג יהודי, או שצריך בדווקא נהג גוי?

תלמיד:

היות ויודע מראש שיצטרך להיות בבית חולים, (וממילא מה שאינו נוסע בערב שבת לעשות שם שבת זה בגלל שלא נח לו) אין היתר לנסוע ע"י יהודי אלא רק ע"י נהג גוי. ורק אם קרה אונס שהוזעק לבית החולים בפתע וכדומה, מותר ומצווה גם לו לנסוע בעצמו, וכמש"כ מרן בסי' שכח.

אלה: כבוד הרב מה מברכים על הקשת?

תלמיד:

ברוך אתה ה' אלוהינו וכו' זוכר הברית נאמן בבריתו וקיים במאמרו. ולא יסתכל בה הרבה, מרן סי' רכ"ט.

150 שיעורים נבחרים של הרב יגאל כהן

עכשיו < בדיסק און קי

מלאים בהגשמה עצמית • מומיביציה
טיפול בדיכאון וחרדות • זוגיות מובה

לפרטים < 03-8000-770

מלאי של
עיצמה

שמירת הלשון

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

"לא תונו איש את אחיו"

(ויקרא כ"ה, י"ז)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יהודי עם רצון חזק, שעם היצר הרע הוא נלחם ונאבק, שיש לו שכן תקיף ואלים, שכבר ישב בכלא כמה פעמים, ואותו הוא מבזה כבר כמה שנים, ועושה זאת לפני אנשים ושכנים. וכמה שניסה איתו להסתדר, לדעת על מה הכעס לנסות לברר, עדיין שום דבר אינו עוזר.

ושואל אם מותר לספר זאת לקרובי, או לאנשים שיש להם השפעה עליו, כדי שיפסיק לבזות אותו ולפגוע, ואת אי הנעימות להפסיק ולגדוע.

עניתי לאותו יהודי לוחם, שבעבודת ה' כל יום מתקדם, שהחפץ חיים הקדוש והטהור, שופך על שאלתו הרבה מאוד אור (כלל עשירי הל' י"ג), כיון שאין כוונת המספר אותו לבזות, ורק למנוע מעצמו צער רוצה לנסות, באופן הזה מותר לספר לקרובי, כדי שינסו להשפיע על מעשיו, שיחדל אותו להעליב ולקנטר, ויפסיק לבזות אותו ולצער. ואף אם לא הוכיחו תחילה, כי משער שלא יבקש מחילה, ולא יקבל את תוכחתו, ויגיד שהצדק איתו, מותר בכל זאת לספר, כדי שיפסיק כנגדו לדבר.

נזכה לכבד כל שכן וחבר, וכך יבוא משיח צדקנו מהר.

ונסיים בסיפור מחזק, עד כמה צריך להתאפק, ומאוד צריך להיזהר, שלא לצער את החבר.

הרב אליהו לופיאן זצ"ל היה משגיח בשיבת כפר חסידים, ואת קרנם של הבחורים דאג להרים, שיתנהגו במידות טובות כלפי החברים. פעם בבין הזמנים נסע עם נכדו לים, להביט בפלאי מי שאמר והיה העולם. כשסיימו והחל הרב לנעול את מנעליו, רצה קודם לרחוץ את רגליו, להסיר מעליהם את החול, להיות נקי כמה שיכול. ביקש מהנכד שימלא מים בבקבוק, שנמצא על החוף הים זרוק. הביא לו הנכד בבקבוק מלא עד גדותיו, ורצה לשפוך מיד על רגליו. אך הרב לא הסכים לזה הדבר, ובעיני הנכד זה היה מוזר, כי בתחילה רצה לרחוץ את הרגליים, שלא יכנס לו חול ים בגרביים, והנה כעת אינו מסכים, וזה את הנכד מאוד דדהים. שאל הנכד את סבו מדוע התחרט, ואת החול מרגליו אינו שומט.

ענה הרב לנכדו תשובה, שהיתה עם הרבה מחשבה, ונובעת מלב יהודי עם הרבה אהבה: אם אשפוך מים לנקות את רגליי, זה יגרם צער למי שבא אחריי, כי המקום יהיה רטוב ולא נעים לאחר, ובגלל זה חשבתי על הרחיצה לוותר, שאף יהודי בגליל לא יצטער.

וזה בשבילנו לימוד גדול ביותר, עד כמה בכבוד חבר, צריכים אנו להזהר, ובזכות זה יבוא משיח צדקנו מהר. אמן כן יהי רצון.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1.)

דרר חדשה

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

חוזר ומטריד

להמשיך להלחם

כתב רבינו החפץ חיים זיע"א בתורת הבית (פרק י"ג): "ודע, שאפילו אם מצא את עצמו שלא שמר כהוגן, מכל מקום אל יתירש על ידי זה, ויתחזק עצמו על להבא. ואנו צריכין ללמוד מן היצר הרע [כמו שכתוב (תהלים קי"ט, צח) 'מאיבי תחכמני מצותיך'], שגם הוא כמה פעמים נשאר מנוצח מן היצר הטוב, שאין האדם רוצה לשמוע לו, ואף על פי כן אינו מתרשל מעבודתו, כמו שאמרנו חז"ל (סוכה נב' ע"א) שיצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומתחדש עליו בכל יום, וחודשו הוא, שחוזר ומפתה לאדם באופן אחר פן יצליח כעת בפיתויו. כן הוא האדם, אל ירפה עצמו, ויתבונן גם כן ברעיוניו איך לחדש הסדר על להבא, ובדאי הקב"ה יעזור לו, כמו שאמרנו חז"ל (שבת קד' ע"א) 'הבא ליטהר מסייעין אותו'.

מאויבי תחכמני

כמו כן דרש הרבי לב שמחה מגור זיע"א: מבלעם אפשר ללמוד, בחינת "מאויבי תחכמני". בלעם היה בן שלושים ושתים, סומא באחת מעיניו, שתום העין, חיגר וצולע, וגבהו אמה אחת, ועם כל המומים הללו לא נרתע ויצא למלחמה נגד כלל ישראל ומשה רבינו עליו השלום. משה היה בן מאה ועשרים שנה, גבהו עשר אמות (כחמש מטר), פניו בוהקות עד שהזקק למסווה על פניו, הוא כבר היה מנהיג בן ארבעים שנה, עשה את המופתים והאותות לעיני כל העמים, ואף על פי כן בלעם לא התפעל, ולא נרתע לצאת כנגדו למלחמה. וממנו ניקח דוגמא לעבוד את ה' יתברך בבחינת "מאויבי תחכמני".

באמצעים חדשים

פעם אמר רבי אריה לייב משפולי זיע"א: "בכל דור ודור יש להילחם נגד יצר הרע באמצעים חדשים, כי הישנים כבר מוכרים לו, וכבר הסתגל אליהם..."

לחדש את השיטות

אחים יקרים! צריכים לדעת, שהיצר הרע מחדש אצלו תמיד שיטות לחימה, כל מיני דרכים להפיל את האדם, והעצה היא לעשות כדרכו, לחפש כל מיני דרכים להלחם נגדו, ולחדש את שיטות הלחימה.

ומסופר על תלמיד חכם שהגיע לבעל חידושי הרי"ם מגור זיע"א, וסיפר לו שזכה לכתוב עצות כיצד אפשר לנצח את יצר הרע. אמר לו הרב: עד שהנך מוציא ספר זה לאור, כבר הכין יצר הרע ספר משלו, ובו חכמות ותחבולות כנגד עצות אלו שבספרך! שיח שרפי קודש (ח"ה דף כא ע"א).

זוהי בדיק עצת היצר

היו בישיבת וואלוז'ין שני בחורים מתמידים גדולים, שהנצי"ב זיע"א ראה פעם אחת שהם מדברים ואינם לומדים, ולפלא היה בעיניו, כיון שהם למדו תמיד ללא הפסק. ניגש אליהם הנצי"ב ושאלם על מה אתם מדברים? ענו לו, על דרכים איך להתגבר על היצר הרע, אמר להם הנצי"ב זוהי בדיק עצת היצר, שאומר לאדם, דברו עלי כמה שאתם רוצים, והעיקר אל תעסקו בתורה. עובדות והנהגות לבית בריסק (ח"ג עמוד כ"ג).

חוזר ומטריד

סח רבי איצ'לה מפטרבורג זיע"א: מדוע אמרו רבותינו ז"ל (ברכות ס' ע"א) אמרו "יצר הרע דומה לזבוב"? לפי שכך דרכו של זבוב, אף שמגרשין אותו פעם אחר פעם, הוא חוזר ומטריד את האדם, פעם בכך ופעם בכך. וכמוהו, כן יצר הרע.

זוכים להיות חלק בהחזקת תורה!

מעל 180 אברכים

לומדים בכולל "ביע אומר" ומתפללים לזכות מחזיקי התורה והצלחתם בכל ענייני החיים

לזכויות נצח חייגו < 03-8000-770

לגימות של השראה הרב יצחק פנר להניח את הכוס

"אבא, נכשלתי במבחן, וחבר העליב אותי, ואני לא מפסיק לחשוב ולכעוס על עצמי בגלל זה..."

האב לקח כוס מים, ושאל את הבן: "אתה מסוגל להחזיק את הכוס ביד ישרה למשך עשר דקות?".

"עשר דקות? כן, אני יכול", אמר הבן.

"ומה עם חצי שעה?", שאל האב.

"זה כבר יהיה קשה", ענה הבן.

"ובמשך שעה?", המשיך האב.

"יד ישרה למשך שעה, לא שייך", סיים הבן.

"מצוין", אמר האב. "הקטעים הקשים והמתסכלים של החיים הם כמו הכוס הזו. אתה יכול לסחוב אותם קצת זמן, אבל לא לאורך זמן. גם דברים קטנים אך מעיקים ומצערם, יכולים לשבור את האדם. תניח את הכוס - תניח את מה שהיה בעבר, תסיק מסקנות כיצד אפשר להשתפר בעתיד, אבל אל תמשיך "להחזיק" את זה, כי זה יתסכל אותך".

בפרשת חיי שרה, כתוב "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים..." (בראשית כ"ג, א'). אומר הרב החיד"א שאת המילה "ויהיו" אפשר לקרוא בשתי צורות - גם מימין לשמאל וגם משמאל לימין (תבדוק שנייה... תודה). לרמז שכל חייה של שרה אמנו, מתחילתם לסופם ומסופם לתחילתם - היו שווים לטובה (רש"י). שרה הצליחה להישאר בשמחה גם כשהחיים שלה התנהלו "הפוך", ההפך מרצונה. איך, אתם שואלים? היא ידעה, אומר החיד"א - אף שבשעת מעשה נראה הדבר כצרה, לבסוף הוא יתגלה כמדויק ולטובה.

99% מהאנשים מספרים שאת השיעורים החשובים ביותר בחייהם הם למדו דווקא מכישלונות, דווקא ממשרים. אנחנו לא מבקשים כאלה, אבל אם כבר עברתם, או שאתם באמצע אחד כזה - תניחו את מה שהיה מאחורכם, תתמקדו בעשייה חיובית בהווה, בלימוד מטעויות העבר, ובעיקר באופטימיות ותקווה לעתיד.

"העבר אינו יכול לפגוע בך יותר, אלא אם כן אתה נותן לו את הכח לעשות זאת."

השם שנתנו

יש ילדים שבשלב מסוים כבר לא צריכים שמישהו יגיד להם מי הם, הם פשוט יודעים. אחד הוא "המסודר", אחד "החרוץ", אחד "הרגיש", ואצלנו בבית היה גם אחד שקיבל בלי שאף אחד החליט על זה באופן רשמי את התפקיד של "העצלן". זה היה הבן שלי. הוא תמיד שכח דברים, היה צריך להזכיר לו שוב ושוב, החדר שלו היה מבולגן, ואם ביקשנו ממנו לעזור בבית תמיד היה לו משהו אחר לעשות בדיוק באותו הזמן. בהתחלה עוד ניסינו להסביר, אחר כך התחלנו לכעוס, ובאיזשהו שלב כבר היינו אומרים לידו בחצי חיוך, "נו, אתם מכירים אותו, הוא... ע.צ.ל. חשבתי שזה רק בצחוק. לא הבנתי שנתתי לילד שלי שם. יום אחד ביקשתי ממנו להוריד משהו למחסן. הוא כמובן שכח. כשחזרתי בערב וראיתי שזה עדיין שם התעצבנתי ואמרתי לו, "אני אפשר לסמוך עליך בכלום, אתה פשוט עצלן." הוא הסתכל עליי ובמקום להתווכח אמר בשקט, "אז למה אתה בכלל מבקש ממני?" המשפט שלו עצר אותי.

באותו ערב חשבתי עליו הרבה. פתאום הבנתי שאם ילד שומע במשך שנים שהוא עצלן, למה שיקום מחר בבוקר וינסה להיות חרוץ? אם ממילא אבא שלו כבר יודע מי הוא, בשביל מה להתאמץ להוכיח אחרת? התחלתי לשים לב לעוד דברים שלא ראיתי קודם. כמה פעמים אמרתי עליו "לא אחראי" עוד לפני שנתתי לו הזדמנות להיות אחראי, כמה פעמים הזכרתי את כל הפעמים ששכח, אבל כמעט לא אמרתי מילה על הפעמים שבהן דווקא כן זכר. כמה קל היה לי לראות את מה שחסר בו, וכמעט לא נתתי מקום למה שכן טוב בו.

התחלתי לעשות ניסוי קטן, עשיתי הפסקה לשבוע בו לא אמרתי לבן שלי שום דבר. פשוט הפסקתי לקרוא לו לפי מה שלא טוב בו והתחלתי לחפש את המקומות שבהם הוא כן מצליח. יום אחד הוא עזר לאח שלו הקטן בלי שביקשתי. אמרתי לו, "שמתי לב שבאמת אפשר לסמוך עליך." הוא היה בשקט ראיתי עליו את השינוי, למחרת הוא סידר משהו בבית ואמרתי, כל הכבוד לך, לא המצאתי מחמאות. רק התחלתי לראות את הטוב שבו דברים שקודם לא שמתי לב אליהם.

בהתחלה לא קרה הרבה. אבל אחרי כמה שבועות הוא התחיל לעשות דברים לפני שביקשתי. אחר כך שאל בעצמו אם יש משהו שצריך לעזור בו. יום אחד יצאתי מהבית והשארתי לו משימה חשובה. כשחזרתי הכול היה מסודר.

הסתכלתי עליו ואמרתי, "ידעתי שאני יכול לסמוך עליך."

והחיוך שהיה לו באותו רגע אמר לי הכל. היום אני מבין שלא הפכתי ילד עצלן לילד אחראי. כנראה שהילד האחראי היה שם כל הזמן. הוא פשוט היה קבור מתחת לשם שאנחנו נתנו לו. כי לפעמים אנחנו מדביקים לילדים תוויות מתוך תסכול, ואחרי זמן מה אנחנו שוכחים שזו הייתה רק תווית ומתחילים לחשוב שזו האישיות שלהם. אבל ילד הוא הרבה יותר מההתנהגות שקשה לנו איתה עכשיו.

ולפעמים הוא לא צריך שנשנה אותו. הוא צריך שנפסיק לספר לו מי הוא היה, נתחיל לראות מי הוא יכול להיות, וניתן לו הזדמנות אמיתית להוכיח את זה.

וכשילד מאבא שלו באמת מאמין בטוב שבו, הרבה פעמים הוא יעשה הכל כדי להגשים את האמונה הזאת.

לפעמים חספיה שחישו יקשיב נכון בזמן

כדי לעצור הידרדרות בבית.

מוקד תמיכה והדרכה להורים בהכוונת הרב אסף זכריה

ימים א'-ה' | 23:00-22:00 ☎ 054-8420996

סרקי את הקוד
והשאירי פניה

מתחזקת
מהסרטונים
ולא יודעת איך
להמשיך?

יש לך שאלות
באמונה?

מעוניינת בשיעורי
תורה ליד הבית?

ענפים זה הבית שלנו

המפתח לכל האמנות

לנצח את הרוח

הסביבה שלך ולא להטיף מוסר. התפקיד היחיד שלך הוא להאיר את החלק שלך. תהיה אתה חזק, והאור הפנימי כבר יעשה את שלו." הדברים הללו נתנו לי כח עצום. קבעתי לעצמי סדרים קבועים שלא זזים. נלחמתי על כל תפילה בכוונה ועל כל שעת לימוד. בית המדרש בישיבה הפך עבורי למקלט בטוח שבו הנפש מצאה מרגוע. ככל שהשקעתי בבנייה העצמית, כך נבנה בתוכי עמוד שדרה יציב. אבל לא דמיינתי איזה מבחן יגיע בליל שבת אחד.

הייתי בשיעור ב', באמצע החורף. חזרתי מהתפילה מלא בהתרוממות רוח, ונכנסתי לבית שבו האווירה היתה רחוקה ממה שהכרתי. במהלך הסעודה, אחד מבני המשפחה הוציא

הפנימית, לא להיסחף אחרי הרוחות החדשות, ולהמשיך לאחוז בדרך שקיבלתי בכל הכח, גם כשהרגשתי שאין לי גב מבית.

היו ימים שבהם ההרגשה היתה כבדה ממש. הרגשתי בודד מאוד במערכה. הייתי יושב בסדר שלישי בבית המדרש, מסתכל סביבי על שאר הבחורים, ותוהה אם יש עוד מישהו שמבין מה עובר עליי ברגע שאני חוזר לבית שלי. בעוד שאר החברים חזרו לבתים תומכים ומחזקים, אני הייתי צריך לגייס כוחות נפש עצומים כדי לשמור על הקיים. אך דווקא מתוך המצוקה הזו, הבנתי שאני עומד בפני צומת דרכים: או שאני נחלש ונסחף, או שאני מקבל החלטה אמיצה לצמוח ולבנות את עצמי מחדש.

תפסתי את עצמי בידיים. הבנתי שבלי דמות מבוגרת ומכוונת לא אוכל להחזיק מעמד. אזרתי אומץ וביקשתי לשוחח עם המשגיח.

נכנסתי לחדרו בלב רועד, ושטחתי בפניו את הקשיים.

המשגיח הקשיב ואמר לי

יסוד שנחקק בלבי: "מנחם

היקר, התפקיד שלך הוא

ל א ת ק נ

א ת

קוראים לי מנחם, ואני הבן הקטן במשפחה. אם הייתם פוגשים אותי לפני כמה שנים, כשצעדתי בצעדים חוששים ונכנסתי בשערי הישיבה הקטנה, לא הייתם מאמינים שאני זה שעומד כאן היום, רגע לפני החתונה, מביט אחורה בעין דומעת ומודה על כל פסיעה בדרך המפותלת שעברתי.

הכל התחיל בתקופה שבה עשיתי את המעבר מהתלמוד תורה ללימודים בישיבה הקטנה. בבית שלנו, הדברים התחילו להשתנות בהדרגה. זה לא קרה ביום אחד, אלא לאט לאט, בצעדים שקטים אך מורגשים היטב. האווירה השמורה והחמה שהורגלתי אליה מילדות הלכה והתפוגגה. השיחות סביב השולחן כבר לא עסקו בתורה ובשאיפות רוחניות שהיו המרכז של חיינו, והרגשתי כיצד הסביבה התומכת שהיתה לי למשענת רוחנית ונפשית, פשוט מתפוררת לי בין הידיים.

פתאום מצאתי את עצמי חי בשני עולמות מקבילים ונפרדים. מצד אחד - סדר היום בישיבה, השאיפה להתקדם בלימוד, להבין סוגיה בעיון ולשאוף למעלה. מצד שני - החזרה מדי ערב לבית שבו הכל מרגיש שונה לגמרי. הניסיונות לא היו פשוטים. מדובר היה בעמידה יומיומית על המשמר: לשמור על נקודת האמת

ארגון "ענפים", **בנשיאות הרב יגאל כהן** מזמין אותך לקחת חלק במיזם מרגש של קירוב לבבות "חברותא טלפונית" -

שיחת טלפון שבועית בהתנדבות עם בנות שמחפשות להתחזק

ללא נסיון

מתאים לכל גיל

בבית שלך

בזמן הפנוי

לפרטים והתקרבות < 055-6-888-010

216 להיות קרובה

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

טהרת הלב

בפרשה אנו נחשפים למשא ומתן בין אברהם, שביקש לקנות את מערת המכפלה, לעפרון החתי. תחילה, עפרון מציג נדיבות מופלגת: "השדה נתתי לך והמערה אשר בו... לעיני בני עמי נתתה לך". אך כשאברהם מתעקש לשלם, עפרון דורש סכום עצום: "ארבע מאות שקל כסף". על כך אמרו חז"ל: "רשעים אומרים הרבה ואפילו מעט אינם עושים".

יש כאן שיעור מאלף על טבע האדם. קל לתרום ולהעניק כשהמעשה פומבי וגורר התפעלות וכבוד. המציאות מורכבת, ולא תמיד הכל נעשה "לשם שמים" נטו. זהו המלכוד של עפרון: כשההצעה היא "לעיני בני עמי" - יש כבוד, או אז יש נכונות לתת בחינם. אך כשהעסקה הופכת אישית, "ביני ובינך", ללא קהל שיריע - הכבוד נעלם והמחיר מופקע.

ההבחנה בין התנהגות פומבית להתנהגות בסתר פוגשת אותנו בחינוך ילדינו. ילדים ניחנים בחוש חד לזיהוי זיופים ובוחנים אותנו בעיקר בתוך הבית. לעיתים, כמו עפרון, אנו במיטבנו בחוץ. באירוע קהילתי נגלה סבלנות ונכיל כל קושי כדי לשמור על דימוי מכובד. אך כשנסגרת הדלת, "ביני ובינך", ללא צופים - האם הסבלנות נשמרת? או שמא שם אנו תובעים "400 שקל כסף" בקפדנות וקוצר רוח? חינוך אמיתי מתחיל כשאין קהל.

כשאנו משקיעים בהצלחת ילדינו, עלינו לשאול בכנות: האם הדרישה למצוינות נועדה כדי שנתגאה בהם "לעיני בני עמי"? כשהילד הולך בתלם ומרבה את כבודו, קל להעניק חום. אך האתגר מתגלה כשהילד חווה משבר והישיגיו לא מניבים תשואות. האם גם אז התמיכה ניתנת ללא תנאי? עלינו לוודא שהשקעה שלנו היא אהבה לשם שמים למען בניין הילד, ולא למען האגו שלנו.

בניית מסגרות חינוכיות ובית יהודי דורשת תשתית של אמת. טבע האדם להיות נגוע לעיתים בכבוד, אך תפקידנו להשתדל שהחלק של "לשם שמים" בחינוך יהיה הבולט ביותר. עלינו לנקות את לבנו ממניעים זרים, לזכור שילדינו אינם כלי לסיפוק הצורך בהכרה חברתית, ולעשות הכל במסירות ולמען שמו באהבה.

מכשיר חכם, תוך דיבורים שהיו בסתירה לקדושת השבת. כל העיניים הופנו אליי בציפייה לראות איך אגיב.

הלב שלי דפק בעוצמה. יצר הניצחון דחף אותי לכעוס ולמחות, אך ידעתי שמריבה רק תהרוס. נזכרתי בדברי המשגיח: "התפקיד שלך הוא לא לשפוט, אלא להאיר". במקום להיכנס לעימות, קמתי בשקט מהשולחן, ניגשתי לחדרי, פתחתי גמרא והתחלתי לשיר בקול נעים זמירות שבת, כשדמעות יורדות מעיניי.

כעבור כמה דקות, קרה משהו מדהים. הרעש בסלון נרגע, המכשיר כובה, ואחד האחים נכנס בצעדים שקטים לחדרי. הוא הניח יד על כתפי ואמר בלחישת: "מנחם, אתה בוכה? איך אפשר לשיר ולבכות?! מנחם סליחה... סליחה שלא חשבנו עליך." הוא נשאר לשבת לצדי והחל לשיר איתי יחד את השירים שהוא מכיר היטב. תוך דקות ספורות נכנסו שאר אחיי ואחיותיי לחדר והצטרפו לשירה. החדר התמלא בחמימות. כעבור רבע שעה של שירה שבקעה לבבות, הבטתי בכולם ואמרתי: "בואו נעשה את זה בשולחן כמו פעם..."

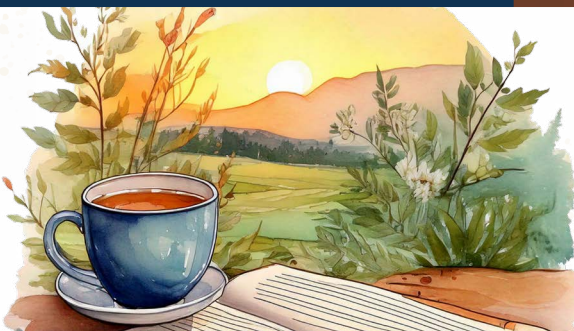
חזרנו אל השולחן בסלון להמשך השירה המרגשת. מאותו ליל שבת משהו עמוק השתנה. לאר שכולם ישתנו ברגע אחד, לא זה העניין. אבל לכולם היה אכפת יותר מהאווירה, כי הם ראו שהדרך שלי מגיעה מאהבה ולא מכעס, ובהדרגה ניתן לומר, הבית חוזר למקום יותר בטוח. האור שלי האיר אל תוך לבם. אני הבנתי שכאשר עומדים חזק מול נסיון מתוך אור ונחישות, הניסיון הופך אותך למגדלור.

והיום, כשאני עומד בפתחו של פרק חדש ומרגש בחיי, מקים בית משלי ומביט אל העתיד, אני מבין שכל קושי, כל ניסיון וכל דמעה שעברתי בדרך היו מדויקים עבורי. הם אלו שבנו את האישיות שלי, חישלו אותי והביאו אותי למקום השמח, היציב והשלם שבו אני נמצא כיום. היה שווה הכל, אני יכול לומר, בכדי לפתח את שרירי הלב שלי. עמידה על עקרונות פנימיים מתוך דרך ארץ, כבוד הדדי ונועם, ולא מתוך כעס או מחלוקת, זו עמידה חזקה. עבודתו של האדם במעגל המשפחתי בפרט, אינה לנסות לתקן את הסביבה בכח או בוויכוחים, אלא להתמקד בבנייה העצמית ולהאיר את החלק שלו. האור הפנימי שאדם מקרין מתוך עמידה איתנה, שקטה ואהבה - הוא זה שעושה את העבודה בעצמו, פותח את הלבבות וממס את המחיצות באופן הטבעי והעמוק ביותר.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת: anafeam3@gmail.com

הזמינו עכשיו >>
לכל חודש עד הבית
077-26-353-88

חברת
"הלימוד היומיומי"
מאת הרב יגאל כהן
לגברים ולנשים.

פותרים את היום
עם 5 דקות של אור!

שפה קלה
ופשוטה

מתנה לחיים
מאושרים

קצר
וחזק

לחיות באמונה נפילה רוחנית

הרבנית מיטל דאודי מרצה וסופרת

נפילה רוחנית - לא תמיד זה הולך חלק.

להיות חזקה באמונה, להתמודד עם הכל בשמחה, לראות את ההשגחה להתפלל לקיים מצוות... זה לא תמיד הולך חלק. יש תקופות שאת מרגישה שזה פשוט לא הולך. שהרוחניות העמוקה שעטפה אותך וגרמה לך לרחף באויר לפתע התרחקה ממך והיא ממשיכה להתרחק וככל שאת רצה אחריה - את לא מצליחה להשיג אותה...

ואת מודאגת.

"מה יהיה איתי?"

"מה, אני לא אחזור להיות כמו שהייתי?"

"ואולי... אולי בכלל החיים הרוחניים האלה, החיים האלה של המצוות כלל לא בשבילי...?"

רוחניות זה דבר שמצריך עבודה יומיומית. למדתי על בשרי שאמונה זה הכוח הכי גדול בעולם ועבודת ה' וקיום מצוות זה באמת האושר האמיתי של החיים... אז איך אנחנו מגיעות למצב שאנחנו נופלות מהמקום הגבוה והנשגב הזה? הרי את כבר מכירה את האור הגדול הזה שמאיר את חדרי הלב שלך... איך יכול להיות שהאור לפתע כבה ואת מרגישה כה רחוקה?

כל אחת מאיתנו צריכה לדעת שכמו החיים עצמם, גם האמונה ועבודת ה' היא כמו גלגל. לעיתים זה בא לי בקלות, בכיף, ברצון, מביא לי סיפוק ושמחה, אני מחפשת רק עוד ועוד מצוות לקיים, עוד חסד לעשות, כל תפילה נעשית בכוונה, מקבלת הכל באהבה, מצליחה להוציא את כל הדברים הטובים שבי ולהילחם במידות הרעות.

ולעיתים ההיפך קורה... זה יכול להיות בעקבות משהו שאני עוברת או בעקבות זה שפשוט לא נתתי לנשמה את המזון לו היא זקוקה... ואני מרגישה שאני בירידה. שאני נופלת ושום דבר לא עוצר אותי. אני כועסת. אני עצובה. אני לא רואה את ההשגחה. אני לא מבינה למה זה קורה לי.

מקיימת מצוות בלי חשק ומתפללת עם לב מאבן ועיניים יבשות. וכל המידות הרעות כולן מתגלמות אצלי...

אמונה זה גלגל. יהיו מצבים בחיים שאני ארגיש למטה.

וזה בסדר.

אם לא ארגיש את ה'למטה', לעולם לא אעריך וארצה את ה'למעלה'.

אסור לי לרדוף את עצמי על כך שיצר הרע הצליח להשתלט על הלב שלי... אבל גם אסור לי לתת לזה להשתלט עליי ולחשוב שזהו זה חלילה, "אני עם חיי התורה והאמונה האלה גמרת!" זה בסה"כ ירידה לצורך עלייה...

איך אני אימנע מזה?

1. כל יום לשמוע שיעור מחזק (או לפחות חלק משיעור, 15 דקות ביום זה המינימום!). כמו שהגוף שלי צריך אוכל כדי לתפקד, כך הנשמה שלי זקוקה למזון שלה כדי להרגיש בחיים.

2. להמשיך לקיים מצוות, להמשיך להתפלל... גם אם אני מרגישה שאין כוונה במעשים שלי, זה יבוא... "אחרי המעשים נמשכים הלבבות". ומצווה שנעשית מתוך קושי שכרה גדול מאוד!

3. להקפיד מאוד על ענייני הכשרות. לא לאכול במקומות לא כשרים, לא לאכול אוכל לא כשר - אוכל לא כשר אוטם את הלב ושום תורה, שום מצווה ושום אמונה לא תוכלנה להיכנס לשם.

4. להתפלל מעומק הלב לבורא עולם שאהיה ראויה וזכאית לחיות את החיים המתוקים האלה! כי חיים של תורה ואמונה זה זכות שצריך לקבל מהשמיים, זאת המתנה הכי גדולה שאדם יכול לקבל בחייו...

אני לא נשברת, אפילו אם אני מרגישה שבורה... אני יודעת שמהמקום הנמוך הזה - אני עוד אעלה. שזה רק זמני.

שגם זה מבחן באמונה... אבל תדע לך, אבא, שאני לא אעזוב אותך. אני יודעת שאתה משיג עליי. שגם הקשיים האלה, הנפילות האלה - הכל יעבור ואני אחזור להרגיש את האור הגדול בלב שלי. אז עכשיו האור לא חזק ובוהק, אך אם אני אסתכל ממש טוב, אני אראה ניצוץ קטן שמחכה להידלק במלוא עוצמתו.

וזה יגיע.

אני לא אחזור להיות מי שהייתי לפני שהכרתי אותך, אבא. חיי אינם היו חיים אז.

חיי בלעדיך אינם חיים.

אז תמשיך לאחוז לי את היד, אבא, שאדע שאני לא לבד. שגם אם אני נופלת - אתה איתי, בתוך הבוץ, אוויר חזק ולא עוזב - כי אתה מאמין בי. אתה יודע שאני אתגבר על הכל.

תודה לך, ה', על הירידה הזאת... הירידה שאחריה אני הולכת לעלות הכי גבוה!

לעולם אל תישברי מנפילה. את עוד תעלי הרבה יותר גבוה מהמקום בו היית קודם.

יהי רצון שנהיה ראויות לך.

נשים בהלכה

הרב נחיה ברבי ראש "ענפים בהלכה" *2381

האם כלים חד פעמיים

חייבים בטבילת כלים?

כלים חד פעמיים כמו תבניות חד-פעמיים שאופים בהן בתנור או מגשיות חד-פעמיות, פטורים מטבילת כלים.

האם מותר לאכול ירקות או פירות

בחו"ל בלי כשרות?

מותר לאכול את כל סוגי הפירות והירקות בחו"ל ולא קיימת בעיית כשרות כל שהיא.

אלא שישנם סוגי עלי ירק אשר נגועים בתולעים ולכן צריך קודם השימוש לשוטפם היטב תחת זרם מים, וכן לשרותם במים עם סבון קודם האכילה. אבל מלבד בעיית התולעים, עצם אכילת הפירות והירקות הנ"ל מותרת. ולגבי ירקות קפואים גם כן הדין הוא כמו שכתבנו אלא שצריכה לשים לב שהם ללא עירוב של עוף או בשר, וכן שלא נותנים עליהם חומר משמר. (לכן מומלץ לפני הקנייה לוודא זאת עם ועד כשרות שברך כלל יודעים לתת לך מענה).

להקדשה התקשרו כעת < 03-8000-770

מתנה אמיתית ליקיריכם

הקדישו שם בעלון שכולו לימוד וזיכוי הרבים כל התחזקות ולו מעט מקריאה בעלון 'יגל ליבי' תוסיף שפע וברכה להקדשה שלכם.

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

התחלה חדשה

פעם שאלנו את כבוד הרב הגאון יגאל כהן שיזכה לחיים טובים, מה המצווה הכי חשובה שילדים יתחזקו בה? הרב ענה, כיבוד הורים. מדוע? מה נוכל ללמוד מכך? מה טמון בזה?

לא רק בשביל לעשות להורים חיים קלים הרב אמר זאת, אלא כי שם טמון הכל מכל. כיבוד הורים זה אומר הבנה שיש משהו מעליך, ברגע שהילד מבין שיש משהו מעליו, שמבין טוב יותר, שהוא צריך להקשיב לו גם כשלא נראה לו... זה מלמד למידות טובות וכך בנקל יוכל להיכנס בחצרות ה' יתברך... לאדם שמכבד את הוריו יותר קל להשיג יראת שמיים מאשר אחד שלא. ילד שלא מכבד את הוריו, גם אם זה 'בשם התורה' - הוא לא יהיה בעל מידות טובות.

נחשוב ביחד איזו מידה טובה זו לכבד את המבוגר,

להעניק מזמנך לאחר, להקשיב גם אם לא בא לי - רק כי הוא מבוגר, רק כי הוא צריך עזרה. ואז לימים, כשהקב"ה על ידי תורתו הקדושה מורה לקיים מצוות מסוימות אז גם אם לא בא לי - אני עושה, כי הורגלתי לכך בקטנותי.

תמיד אומרים שגבר שמכבד את אמו יכבד את אשתו, יש בזה מן האמת, הוא הורגל כל ימיו לכבד אשה, למה שלא יכבד את אשתו... מוטל עלינו לומר לילדנו ולגדל אותם בחשיבה הזו - שכיבוד הורים מוביל למידות טובות, במיוחד למידת הענווה. שהיא הטובה הגדולה ביותר שיש.

ישנם ילדים שקשה להם להקשיב להוריהם, מטבעם הם חושבים שהם מבינים יותר... שהם חכמים יותר ושההורים מיושנים...

בדרך כלל לילדים כאלו קשה לקבל מרות, גם מהמורה בכיתה וגם לאחר מכן, בעבודה או בשיבה. תמיד הם יחשבו שהם מבינים יותר... ויתפלפלו...

כדאי מגיל קטן להנחיל את העניין של "להוריד ראש", להבין שאנחנו לא מבינים הכל, ולפעמים לעשות רק כי "אמא אמרה", רוב הפעמים אנחנו מסבירים לילדים מדוע אמרנו כך או כך... אך מדי פעם אפשר גם לעשות בלי להבין. רק כי ככה אמא אמרה. ישנם דברים רבים בחיים שהם יצטרכו לעשות בלי להבין את ההיגיון שמאחורי.

שבת מבורכת!

הקדוש. ולא כן הדבר!

יש חיסרון לחשוב שההשגה הגבוהה של הצדיקים, זה רק בגלל שהם נולדו עם "נשמה גבוהה" ולכן לנו "פשוט אין את מה שצריך". אך האמת היא הפוכה לגמרי: כל אחת ואחת מאיתנו, לא משנה מאיזה רקע היא מגיעה, איזו משפחה יש לה או מה העבר שלה, יכולה לזכות למדרגות הרוחניות הגבוהות והיפות ביותר. רבי נתן מברסלב, מוסיף ומבאר ב"לקוטי הלכות": "מה שרוב בני האדם טועים בעצמם וסוברים שנפשם אינה קדושה משורשה, וקשה להם לשוב ל-ה' ולהיות איש צדיק או איש כשר ואומרים מי יכול להידמות אליו לזה האיש הצדיק, כי היה נדמה קדושה מנעוריו. אבל באמת אינו כן, כי עיקר צדקת הצדיק הוא רק על ידי התגברותו והתחזקותו וידיעתו וטרחו בעבודת ה' והרבה בתפילה ותחנונים עד שזכה למה שזכה וכל אדם יכול להיות כמותם כי הבחירה חופשית לכל". אנחנו מבינות שעיקר מעלת הצדיקים אינה מגיעה רק מייחוס משפחתי או מנשמה קדושה מלידתם, אלא בזכות היגיעה, ההתגברות, הטרחה והתפילות הרבות שלהם. גם הם עברו נפילות וקשיים, אך הם בחרו לא להתייאש, להתחזק ולהמשיך לנסות.

אז בפעם הבאה שתרגישי קצת רחוקה, או שהיצר הרע ינסה ללחוץ לך שאת לא מסוגלת - תזכרי מיד את אברהם אבינו. הבחירה, הכח והיכולת להתחדש, להשתנות ולהגיע הכי גבוה שרק תרצי נמצאים לגמרי בידיים שלך!

תאריך
מזכת הרבנים
תאריך גולן

בשמחה ובטוב לבב

כמה פעמים תפסת את עצמך חושבת: "מי אני בכלל? איך אני יכולה להגיע לדרגות רוחניות ולהרגיש קרובה באמת לה", כשאני מגיעה מבית לא פשוט, רחוק מאוד רוחנית או סוחבת איתי עבר של עבירות? פרשת חיי שרה מביאה לנו תזכורת מעצימה ומחזקת במיוחד בדיוק לנקודה הזו: "ואברהם זקן בא בימים" - הזוהר הקדוש כותב, שאברהם אבינו התקרב להקב"ה לא ביום אחד או בפעם אחת, אלא מעשיו קירבו אותו בכל יום מדרגה לדרגה עד שהתעלה במדרגותיו. אברהם אבינו, עמוד החסד והאמונה של העם שלנו, לא גדל בחממה רוחנית שמורה ועוטפת. אביו תרח ואמו אמתלאי, היו עובדי עבודה זרה מובהקים, והוא גדל בסביבה הרחוקה ביותר מקדושה. ובכל זאת, דווקא מתוך המקום המורכב, המבלבל והרחוק הזה, הקב"ה עזר לו להתעלות, להתגבר ולהגיע לפסגת ההצלחה והקדושה.

בספר "שיחות הר"ן" (סימן קסא-קס"ו), מסביר ר' נחמן מברסלב, שהעולם סובר שהוא הגיע לאן שהגיע, רק מכיוון שהיה נינו של הבעל שם טוב

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן
פועלת כדי להושיט יד לאותן משפחות
שנמצאות במצוקה כלכלית.

ובעיקר
חום ואהבה

מוצאים
משכורות

ולוים
ועריסות

מטרונות ואוכל
בסיסי

טיטולים
ומוצרי היגיינה

הם תלויים ברחמים שלכם

בתרומה שלכם אתם מאכילים בפועל תינוקות רעבים
בואו להיות חלק < 03-8000-770

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

האמבולנס בא בזמן

בפרשתנו מוזכר ענין שליחות של אליעזר עבד אברהם להביא שידוך ליצחק אבינו ממשפחת אברהם אבינו.

הבה ונעמוד על נקודה מבחילה שהיא מידת האמונה והבטחון של אליעזר עבד אברהם שגדל בבית הענק, של האיש הענק שבענקים אבינו אברהם, ולמד מידת הבטחון מהי, במקום הכי טוב ואמיתי.

הוא מבקש מה' שמיד שיבוא שיזמן לו את הנערה של יצחק, ושיאמר לה "הטי נא כדך ואשתה ותאמר שמה וגם גמליך אשקה", והנה הוא מבקש מרבקה את בקשתו המופרכת-הגמלייני נא מעט מים מכדך, עומד אדם בשיר כוחו עם עשרה עבדים גברתנים והיא ילדה קטנה בלי בושה מבקש ממנה תתני לי לשתות מכדך, במילים של היום היו אומרים למה מה קרה? יש הרבה מה להרחיב על ענין רבקה אמנו ועל החסד, אבל אני רוצה להתעכב על הבטחון של אליעזר ועל הסייעתא דשמיא העצומה שהיתה לו, שנוכל אנחנו לקחת לימים שלנו את העוצמה הזו של הבטחון בה', לדעת להתפלל ולבקש כל דבר, ולדעת שרק ה' יתברך יכול והוא הנותן בלבד.

פעם בא יהודי למרן הרב שך זצ"ל ראש ישיבת פוניבז' ואמר לו שהיה יהודי ברחוב ראב"ד בסמיכות לישיבה שקיבל ל"ע התקף לב, והומינו אמבולנס. ובדיקו באותה העת עבר אמבולנס שחזר ממקרה אחר בדרכו לתחנה, ומיד עצרו אותו וקפץ ועשה לו החייאה והריצו אותו לטיפול נמרץ, והרופאים אמרו שאם לא היו עושים לו החייאה בזמן מהירות, היהודי הזה כבר לא היה ביננו, 'איזה מזל'!

מרן הרב שך אמר במחילה: 'אתה טועה... היהודי היה צריך לקבל התקף לב וגם לקבל טיפול רפואי, ומאחר שהיה אמבולנס בקרבת מקום, משמים סובבו שהוא יקבל התקף שחייב לקבל טיפול תוך דקות ספורות, אבל אם לא היה אמבולנס בקרבת מקום או לחילופין היה פקק וכדומה, הוא היה מקבל התקף לב שצריך טיפול עד עשרים דקות ויותר עד שיבוא האמבולנס. מבהיל...'

מרן הרב שך לימד אותנו פרק בדרכי החיים, לא מה שנראה זה האמת, ויש בזה חינוך גדול לנו ולילדינו.

יהי רצון שנתחזק במידת הבטחון אכ"ר.

אומנות האהבה

הרב רפאל אוחיון
מחבר הספר "הבודד והשותפה".

המפתח האמיתי למציאת זיווג

אליעזר יצא לחפש אשה ליצחק. ברור שהיו לו פרמטרים מדויקים - אברהם הזהיר אותו שלא לקחת מבנות הכנעני. למה? כי המעשים והמטרות שלהם לא מסונכרנים כלל עם ההנהגות והשאיפות של משפחת אברהם ושרה. עד כאן הגיוני. אבל אז קורה משהו מוזר. התורה שחוסכת בדיו ולומדת כל הלכות שחיטה מהמילה "וזבחת", פתאום מרחיבה דפים שלמים על התפילה של אליעזר. לא רק זה - היא חוזרת ומספרת את כל המהלך שוב! כל פרט קטן, כל רגש, כל התפעלות. למה התורה לא חוסכת בדיו חוסכת בדיו כאן? כי היא רוצה להעביר מסר מרכזי: אחרי שאתה יודע את הפרמטרים שלך - מכאן צריך להשקיע את כל המאמצים בתפילה! רוב האנשים עושים בדיוק להפך. הם נזרקים לחיפושים בלי פרמטרים ברורים, או להפך - יש להם רשימת דרישות אבל הם בטוחים שזה תלוי רק בהם. "אני אמצא", "אני אחפש", "אני אבחר". התורה מלמדת אותנו משהו אחר: קודם כל תדע מה אתה מחפש. לא סתם "מישהו נחמד", אלא ערכים משותפים, מטרות משותפות, דרך חיים שמסונכרנת איתך. אבל אחר כך - הכל תלוי בהקב"ה. הוא זה שמוזוג זיווגים. הפגישה עם האחת או האחד שעומדים בפרמטרים תלויה אך ורק בו. אני יכול להעיד על זה בחוויה האישית שלי - בזמנו יצאתי לעשרות פגישות כושלות! מה לא ניסיתי לעשות? - התייעצתי מה להגיד, לאיפה ללכת, מה לשאול... וכלום. עד שלילה אחד נסעתי עם חבר לכותל המערבי - והתפללתי עם דמעות מעומק הלב. שבוע לאחר מכן פגשתי את אשתי. למפרע התברר - שבים שהייתי בכותל, היא החליטה לצאת לשידוכים ולכן קיבלה על עצמה לקרוא 40 יום נשמת כל חי, הפלא הגדול הוא - שביום ה-40 שלה, סגרנו אולם! הגמרא מציינת שישנם שלושה שותפים באדם - האב, האם ובורא העולם, משמע שהוא שותף מלא בכל מערכת היחסים הזאת! מההתחלה (בזמן שמחפשים אחד השניה) ועד הסוף (בתוך חיי הנישואים).

לכן התורה מקדישה כל כך הרבה מקום לתפילה של אליעזר. היא רוצה שנבין: אם אתה באמת רוצה למצוא את בן הזוג הנכון לך, תפנה למי שקובע את כל הזיווגים בעולם. התפילה היא לא תוספת נחמדה לחיפוש - היא הבסיס שלו

טעמי + המקרא
הרב אלדד נגר
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

גם חתונה לטובה

בפרשת השבוע אנו לומדים על השידוך של יצחק אבינו, ישנם הרבה אנשים שברוך ה' זוכים להתחתן, אבל לצערנו השלום בית לא מצליח, ולפעמים מתפרקת החבילה, ושמתבוננים בעניין, באמת ישנם אתגרים לא קטנים בכלל במערכת של זוגיות וחיי משפחה, הפערים בין נשים לגברים מורכבים לא מעט, וה' יתברך דורש מהאדם לחיות בשלום בית.

והשאלה מדוע ה' נתן לנו אתגר כזה? החיבור הזה מכונה בתורה "עזר כנגדו", לפעמים הכנגדו ברור, אבל מהו העזר?

אלא ההסבר הוא שבאמת מערכת של חיי משפחה רק משפרת את האדם, כל אחד מאיתנו מבין שלא נעים לכעוס להיפגע לשנוא להיות עצוב, כל התכונות האלו מצערות את האדם,

ומגבילות אותו בחייו, כמה שנכעס פחות ונדע להכיל אחרים, נגדיל לעצמנו את היכולות, הן במקום העבודה והן הצלחה חברתית, למשל להצליח להיות שליו בזמני לחץ, אלו חיים יפים הם, התכונות של האדם זה הנמשל, כמו רכב שיש לו מלא לחצנים, שכל אחד הוא עוד פונקציה, כמו נסיעה על קרח או בוץ או חול או מצב החלקה, או כל מיני אפשרויות, כמה שיש יותר כאלה, הרכב שווה יותר ומועיל יותר, והנמשל זה אנחנו כמה שיותר פונקציות להסתדר ביותר מצבים, זה שדרוג חיינו. המערכת היחידה שיכולה לתת לנו את העבודת מידות הזו, אבל בצורה הכי נעימה, זו מערכת זוגית ומשפחתית, כי בני זוג שחפצים לחיות אחד עם השני, אז מכאן הרצון להיות יחד, עבודת המידות הופכת לנעימה, כי אני מרוויח את מי שאני רוצה לחיות איתו.

מטרת האדם בעולמו היא לתקן נשמתו ולהידבק בה', וזה רק על ידי עבודת מידות, ורק בבית שלנו המקום הטבעי והפשט, אנו מגלים את האישיות שלנו, ואתגרי הזוגיות הם מתנה, כי רק ככה נדע מה צריך לתקן, ונתקן ונגיע לשלמות, כל פעם בין גבר לאשה הוא מתנה, שאם מתגברים עליו נכון, ובונים אישיות תואמת לצד השני זה מוכיח את השיפור שלנו, וכן"ל מול ילדים.

תמונה או ציור

"אני פשוט אפס", הפטיר אפרים לרבו בייאוש. "בכל פעם אני מבטיח לעצמי שהפעם אצליח להתגבר, ושוב אני נכשל באותן המעידות בדיוק. נמאס לי מעצמי".

הרב הביט בו במבט חם. "תגיד, אפרים", שאל לפתע, משנה את כיוון השיחה, "מהו התחביב האהוב עליך?".

אפרים הופתע. "ציור", ענה, "זו האמנות האהובה עליי".

"ומי הצייר האהוב עליך?", התעניין הרב.

"ואן-גוך", השיב, "אני יכול להתבונן שעות ביצירותיו".

"ספר לי על יצירה מיוחדת שלו", ביקש הרב.

סיפר אפרים: "יש לו ציור מפורסם של שדרת עצים בסתיו, שלטעמי הוא ציור פשוט מדהים". והוסיף בהתלהבות: "אני אפילו יודע שהציור הזה נמכר במכירה פומבית ב-66 מיליון דולר!".

הרב שרק בהתפעלות, ושאל: "תגיד, אם הייתי שוכר צלם שיצלם בדיוק את אותה שדרת עצים מרהיבה, בכמה יכולתי למכור את התמונה?".

"עשרה דולר, גג", פסק אפרים.

"אז איך תסביר את הפער המטורף במחיר?", הקשה הרב, "הרי המצלמה מעתיקה את המציאות בצורה מדויקת הרבה יותר מהמכחול!".

אפרים הזדקק, עיניו ברקו. "זה שונה לגמרי, כבוד הרב! צייר שניצב מול קנבס ריק יכול לטעות אינסוף פעמים. לכן כשהוא מצליח לדייק בסוף - ליצירה שלו יש ערך אדיר. מצלמה, לעומת זאת, מתוכנתת מראש - אין לה אפשרות לטעות! ולכן גם אין ערב רב כל כך ליצירה שלה".

"זו בדיוק התשובה, אפרים!", טפח הרב על שכמו. "מלאך דומה למצלמה. אין לו אפשרות לטעות כי אין לו יצר הרע! הוא מתוכנת לעשות טוב, לכן אין לו ערך הבחירה שיש לנו. האדם, לעומת זאת, דומה לצייר. בכל בוקר אנחנו נצבים מול קנבס ריק של יום חדש. יש לנו יצר הרע שמושיך אותנו לטעות ולהיכשל, לעשות דברים שליליים בשביל הנאות או אגו, ולכן על האדם להמשיך להתאמן כיצד לדייק את בחירותיו הטובות כדי ליצור מחייו יצירת פאר".

"ועוד דבר", סיים הרב, "כמו בציור - בחיים אפשר לתקן את הטעויות! קוראים לה: לחזור בתשובה. חרטה על הטעויות ותכנון מעשי כיצד להתגבר על הנפילה הבאה, היא הדרך לתקן את הטעויות שלנו ולהפוך אותן לקישוטים ביצירת חיינו".

אפרים נשם עמוקות, חייד ואמר: "כשאני חושב על זה, החיים הם ממש כמו ציור - אמנם אי אפשר לחחוק את טעויות העבר, אבל אפשר לתקן אותן בהווה ולצייר עתיד טוב יותר".

"הרב, את פשוט רב-אמן", חתם אפרים.

הנפילות והטעויות שלנו אינן סוף הסיפור, אלא חלק מתהליך היצירה. הערך האמיתי והיופי של חיינו נמדדים דווקא ביכולת שלנו לבחור בטוב מחדש, לקום מהקשיים, ללמוד מהטעויות ולהפוך אותן לחלק מיצירת המופת של חיינו.

שתגדלו, תבינו.

לפני שאפתח את המאמר, חשוב לי להדגיש: המעשה המובא כאן אינו בא לאשר את הפעולה או להמליץ עליה. לאחר המעשה התברר לי עד כמה הדבר עלול להיות מסוכן. לכן, אבקש מהקוראים לקחת את המסר בלבד, וכמאמר המשפט "לא לנסות בבית".

באחת הפעמים, כששבתי עם בתי הקטנה לביתנו, ממש בכניסה לחנייה היא ביקשה בקשה סטנדרטית ושגרתית: היא רצתה לשבת בכסא הנהג ולנהוג, "כמו אבא". כאבא שזוכר היטב שגם הוא, כשהיה ילד, חלם לשבת מאחורי ההגה ולהרגיש שהוא זה שמוביל את הרכב. הסכמתי.

הושבתי אותה יחד איתי, ובמטרים הספורים שנותרו עד הכניסה לחנייה נתתי לה להחזיק בהגה.

כבר באותו רגע הרגשתי שהסיפור הזה, בעזרת ה', עוד יהפוך למאמר בעלון... ואכן, ברוך ה', כך קרה.

כדי להעניק לה את החוויה המושלמת, המצאתי באותו רגע הסבר "מקצועי":

"אם את לוחצת על החלק הזה בהגה, הרכב נוסע מהר יותר. ואם את לוחצת על הצד השני הרכב נוסע לאט יותר".

היא, כמובן, לא היססה לרגע. מיד לחצה על הצד שאמור להגביר את המהירות, ואני, עם הרגל שמונחת על דוושת הגז, לחצתי בכל פעם שהיא לחצה באותו מקום בהגה. לשמחתה לא היה גבול.

תחושת השליטה בנסיעה העניקה לה אושר מיוחד. היא היתה בטוחה שהיא זו שמנהלת את הרכב: היא מחליטה כמה מהר לנסוע, מתי להאט, מתי לפנות ומתי לעצור.

ואני מסתכל עליה מהצד ותוהה לעצמי:

היא באמת חיה עכשיו במציאות ובמחשבה שהיא זו שמנהלת את הרכב? ברגע הראשון צחקתי בליבי ואמרת לי לעצמי: "כשהיא תגדל, היא תבין".

אבל אז תפסה אותי בוושה לא קטנה.

נוכחתי כמה פעמים אנחנו, המבוגרים, מתנהלים בדיוק כך.

במהלך היום אנחנו עסוקים בענייני הפרנסה. לוחצים כאן, מסובבים את ההגה שם, מנסים להגביר מהירות בשיחה עם פלוני, להאט תהליך מול אלמוני, לפתוח דלת אחת ולסגור דלת אחרת.

ואנחנו באמת חושבים שאנחנו מנהלים את הכל.

אנחנו דואגים מה יהיה עם המצב הרפואי, איך נסתדר בחינוך הילדים, איך נחתן את כולם, איך נסגור את החודש, מה יהיה מחר ומה יקרה בעוד שנה. כמה לחץ. כמה דאגה. כמה מחשבות.

ומה ששכחנו הוא דבר פשוט:

אנחנו בסך הכל יושבים ברכב המפואר של בורא עולם.

אנחנו רוצים, כנראה, להרגיש קצת גדולים. וביקשנו "לנהוג", קצת להוביל, קצת להחליט.

ובורא עולם, ברחמיו, נותן לנו להחזיק את ההגה.

הוא מלמד אותנו מהי השתדלות בפרנסה, איך לשמור על הבריאות, איך לחנך את הילדים, איך לפעול בעולם - ואנחנו מחייכים ונהנים מתחושת השליטה.

נדמה לנו שהרווחנו, שהשגנו, שאנחנו מנהלים את העניינים.

רק דבר אחד אסור לנו לשכוח:

למעלה יש אבא שמסתכל עלינו.

אבא שרואה אותנו אווזים בהגה, לוחצים, מסובבים, דואגים ומנסים לנהל את הכל...

ואולי, בחיך של אבא שאוהב את ילדיו, הוא אומר לנו:

"שתגדלו - תבינו."

שבת שלום

ניתן לשלוח הארות והערות על מאמר זה במייל <karovrachok1@gmail.com>

חפשו בגוגל
"ענפים לילדים"
ותהנו מצפיה קסומה

תכנים חינוכיים לילדים

סדרות האנימציה של "ענפים" מעניקות מסר משמעותי
כזה שכל הורה יכול להרגיש בטוח.

- ומפתחות אינטליגנציה רגשית
- מעשירות את הידע
- מעבירות ערכים

לגלות את האור מחדש

פרשת חיי שרה נפתחת בנקודת משבר, אברהם אבינו מאבד את שרה. העולם נראה לרגע חשוך, אך דווקא משם אברהם בוחר לקום, לצעוד קדימה ולבנות את העתיד של עם ישראל. זהו סודו של עולם התשובה - היכולת להתחיל מחדש בכל מצב.

תלמיד שלי בשם דניאל, בחור צעיר שנמצא בתחילת תהליך ההתחזקות שלו, הרגיש השבוע שהכל סוגר עליו. הנסיבות בעבודה היו קשים, העבר רודף אותו, והוא הרגיש רחוק מתמיד. בדרך הביתה, באוטובוס עמוס, התיישב לידו אדם מבוגר בעל מראה קורן.

דניאל, שהיה שקוע במחשבותיו, נאנח בקול. הקשיש פנה אליו בחיוך ואמר: "בחור צעיר, אתה יודע מה ההבדל בין

נהג אוטובוס לבין נוסע? הנהג חייב להסתכל קדימה דרך השמשה הענקית כדי לדעת לאן לנסוע. הנוסע לפעמים תקוע בלהסתכל במראה האחורית הקטנה. אל תהיה נוסע בחיים שלך. תסתכל קדימה". המילים הללו, שנאמרו בתמימות, טלטלו את דניאל והחזירו לו את האמונה.

אברהם אבינו מראה לנו את הדרך!

היכולת הזו להביט קדימה היא המצאה של אברהם אבינו. בגמרא (מסכת ברכות, כו, ב) נאמר: "אברהם תיקן תפילת שחרית". שחרית היא האור הראשון שמפציע אחרי לילה חשוך. אברהם למד אותנו שכל יהודי, לא משנה איזה "לילה" עבר עליו, הוא יכול לקום בבוקר, ולנער את האבק מעליו ולהביא אור חדש לחייו.

כשנראה שהדרך מפותלת, דוד המלך מחזק אותנו בספר תהילים (פרק כו, פסוק יד): "מִנְהָ אֶל ה', חַזֵּק וְיִצְמַח לְפָנָי, וְיִנְהָ אֶל ה'".

התחזקות היא לא קו ישר - יש בה עליות ומורדות. דוד המלך מבקש מאיתנו: אל תיחלשו מהנפילות, תמשיכו לקוות ולרצות. ה' לא מחפש אנשים מושלמים, הוא מחפש לבבות שרוצים להתקרב.

שלכל אדם חייבת להיות לפחות שעה אחת ביום של לימוד תורה. אם זה בדרך לעבודה, בחזרה מהעבודה לבית, בלילה בלימוד חברותא או בכל דרך אחרת שמתאימה לו - העיקר שלא יעבור יום בלי תורה.

כי כמו שהגוף צריך מזון כדי להתקיים, כך הנשמה צריכה את התורה כדי לחיות באמת. התורה נותנת לאדם שמחה, אמונה, כוחות להתמודד ומסלול נכון בחיים.

לכן אומרת המשנה: "מרבית תורה - מרבית חיים". ככל שאדם מוסיף תורה לחייו, הוא זוכה לחיים מלאים יותר, חיים של קדושה, משמעות וקרבת אלוקים.

שבת שלום ומבורך

הכל עניין של שטיפת מח...

לפני כמה שנים עשינו ב"מרכז התחברות" סימולציה מעניינת וחשובה שמלמדת אותנו הרבה על עצמנו...

בעוד חברי המדרשה מתארגנים לעוד יום מלא בהרפתקאות ולימוד חוויתי, ביקשתי מהם לזרום איתי בסיטואציה כדלהלן: נכנס למדרשה בחור עליו בשם שמוליק (שם בדוי כמובן). אני מיד אמרתי לו: אויש, מה קרה? למה נראה שאינך חש בטוב? הבחור חיבק אותי ואמר: כבוד הרב, הסר דאגה מלבך, באתי באנרגיות שיא! אני בסדר גמור...

הבחור השני שפגש את שמוליק טפח בשני ידיו על ראשו ואמר שמוליק מה קרה לך? למה אתה נראה חיוור??? שמוליק קצת הוריד אופוריה, אבל אמר: תזרום הכל פיקס...

הבחור השלישי: קם מיד להביא לו מים ואמר תברך שהכל ותשתה את כל הכוס שלא תתעלף לנו פה...

הבחור הרביעי: רץ להביא מד חום...

הבחור החמישי: החזיק טלפון ביד ושאל אותי כביכול בשקט (לאחר שוידא שמוליק שומע...). כבוד הרב: האם להזמין אמבולנס?...

שמוליק לאחר כמה דקות שהתיישב במקום ניגש אליי וביקש סליחה שצריך לצאת לבית מאחר שאיננו חש בטוב... כולנו קפצנו עליו, הרמנו אותו על הכתפיים, ופיצינו אותו במתנה הוגנת על עוגמת הנפש הזמנית. עד שהודה שהיתה שווה הסימולציה גם בגלל המתנה וגם בגלל לימוד הלקח לכולנו...

ומהיכן אפשר ללמוד את הלקח אם לא מפרשתנו הנפלאה... בפרשתנו הנפלאה אנו עדים לעמידתו האיתנה והעקרונית של אברהם אבינו בנוגע לחינוכו של יצחק אבינו הילד בן ה-40... כאשר הוא שולח את אליעזר למצוא ליצחק אשה הוא מזהיר וחוזר ומזהיר שיצחק לא יתקרב לאיזור שיש שם רשעים וכך זה נראה (בקצרה): ויאמר אליו העבד אולי לא תובה האשה ללכת אחרי אל הארץ הזאת ההשב אשיב את בנך אל הארץ אשר יצאת משם? ויאמר אליו אברהם השמר לך פן תשיב את בני שמה!...ואם לא תובה האשה ללכת אחרי ונקיטת משבועתי זאת רק את בני לא תשיב שמה!

וכך כתב הרמב"ם (דעות פ"ו): דרך בריות של אדם להיות נמשך בדעותיו ובמעשיו אחר רעיו וחבריו ונוהג כמנהג אנשי מדינתו. לפיכך צריך אדם להתחבר לצידיקים ולישב אצל החכמים תמיד כדי שילמדו ממעשיהם. וייתרחק מן הרשעים ההולכים בחשך כדי שלא ילמדו ממעשיהם... ואם היו רעים וחטאים שאין מניחים אותו לישב במדינה אלא אם כן נתערב עמהן ונוהג במנהגם הרע יצא למערות ולחוחים ולמדברות. ואז ינהיג עצמו בדרך חטאים.

ולפני כמה שנים קראתי מאמר שעוסק בהשפעת החברה, ושם הביאו תמונות ממש, ממקרה אמיתי שהיה בחול, אודות תינוק שננטש על ידי הוריו, ובאורח פלא הצליח לשרוד עם חבורה של קופים שגידלו אותו, וכשכוחות הבטחון וההצלה קיבלו על כך דיווח והוציאו אותו מיער הקופים, גילו שלא רק שהוא מתנהג כמו קוף, אלא שהפיזיולוגיה שלו השתנתה! השיניים היו משוננות כשל קוף, ועוד כמה שינויים ברורים, ולקחו שנים רבות עד שמערכת העיכול שלו הצליחה לקבל אוכל נקי ומסודר כשל בני אדם, עד שהצליח לתקשר עם סביבתו באופן תקין. אם הבנו את זה נכון יוצא לסיכום ובקיצור שהמח שלנו מושפע מהסביבה הקרובה יותר והקרובה פחות, וכל שעלינו לעשות הוא לגרום לעצמנו "שטיפת מח" דהיינו: להימצא בסביבה טובה תומכת מעצמיה ומעריצה כי רק כך נוכל להצליח להתקדם בחיים ולהנות מהם

ניתן לשלוח שאלות לרב בנושא < anafam3@gmail.com

מרבית תורה מרבית חיים

שבת שלום אחים אהובים ויקרים שלי.

פרק ב' - משנה ז': "מִרְבֵּה תוֹרָה - מִרְבֵּה חַיִּים"

המשנה מלמדת אותנו יסוד עצום וחשוב מאוד: ככל שאדם מרבית בתורה, כך הוא מרבית חיים. התורה היא לא רק ספר של הלכות, אלא היא מקור החיים של עם ישראל. היא הדרך שמחברת אותנו לבורא עולם, נותנת לנו כוחות ומלמדת אותנו איך לחיות חיים טובים, שמחים ומלאים במשמעות.

לפעמים אנשים חושבים שלימוד תורה שייך רק לאנשים מסוימים, אבל האמת היא שהתורה שייכת לכל אחד ואחד מאיתנו. כל אדם, בכל גיל ובכל מצב, יכול וצריך לקבוע זמן ללימוד תורה.

מורנו ורבנו הרב יגאל כהן שליט"א אומר תמיד

הרב יהונתן פרטוש

רב בישיבת "יגל ליבי"

וראש מדרשיית ענפים ב"ב

מה

הפסוק למסע צהלה

הילד/ה הזוכה
עדי שרון
ראשון לציון

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

תשובה מראש השנה:
וישכם אברהם בבקר ויחבש את
חמרו ויקח אתי שני נערים אתו ואת
יצחק בנו

התורה השאירה רשם גדול מאד אצל הילד יעקב דוד. והוא עמל במשך כל ימיו בתורה הקדושה ונעשה אחד מגדולי הדור, הלא הוא רבי יעקב דוד בן זמרא - הרי"ף"ז שהיה רבה של העירה סלוצק, וחבר הרבה ספרים, והעמיד תלמידים רבים. בסוף ימיו הוא היה גר בערת הקדש צפת, ובאחד מימי האזכרה של אביו לאחר חמשים שנה, הוא ספר את הספור הזה בהתרגשות גדולה עד שהתחיל לבכות, כאלו הספור הזה היה ממש לא מזמן. מה היא כחה של מסירות נפש על למוד תורה, בימים כל כך קשים וקרים...

מגיש: הרב
מאור חוביבה

סיפורי צדיקים

מסירות נפש ללמוד תורה

חנך בליטא - הרחובות לבנים ומושלגים. שכבות גדולות של שלג כסו את כל העיר. אנשים הסתגרו בבתים, יושבים ולא זזים ליד התנורים החמים, גם בביתו של הילד יעקב דוד ההרגשה היתה כל כך נעימה, מאחד שבאוויר הבית נשמעו קולות של תורה. יעקב דוד אהב ללמוד, ובכל יום שהיה חוזר מהתלמוד תורה היה יושב והוגה בתורה, בחזרות הלמוד שלמד, ובכתיבת חידושים נפלאים ומיוחדים. אביו היה עובד בבניה ובשפוז, בשביל שבגו יעקב דוד ילמד, והיה משלם שכר למוד במסירות נפש גדולה. ערב אחד

הוא שמע את אבא ואמא שלו מדברים בדאגה: זה כבר תקופה ארוכה שאבא לא עובד בגלל החורף הקשה, אנשים לא יוצאים מהבית, ולא מזמינים פועלי בניה לביתם. המלמד בתלמוד תורה בקש כמה פעמים את שכר הלמוד, ואמר שאם לא ישלמו לו בזמן הוא יאלץ להוציא את יעקב דוד מהתלמוד תורה. לאחר כמה ימים חזר האבא עם כלי

עבודה, נכנס לסלון הבית לכיוון התנור והתחיל לפרק את התנור ולקחת את הלבנים לתוך שקים גדולים. כששאלו אותו בני הבית למה עושה זאת, הוא ספר להם שגשאי הקהילה היהודית מחתן את בנו וחסר בבית החתן והכלה תנור, ואמר - שמי שיבנה להם תנור, יקבל שכר גדול מאד מאת הגשאי. האבא העמיס את כל הלבנים לשקים, ויצא מהבית. לאחר עבודה מפרכת הוא חזר עם סכום כסף גדול ואמר ליעקב דוד: "הנה קח את הכסף, ותשלם למלמד שלך שכר למוד לעוד חצי שנה". החורף היה קשה מאד, ובני המשפחה סבלו מאד מהקר, אבל המסירות נפש הגדולה ללמוד

שמואל
קורייב

פלאות הבריאה

ומגיעים אל פיו - פתרון מפלא לחיים במדבר. גם התפריט שלו מיוחד מאד: פיו מתאם לאכילת נמלים, והוא מלקט

אותו בעזרת לשונו. הוא חי באזורי חול, שיחים ועשבי ספינפקס.

השטן הקוצני מזכיר לנו שגם במדבר הצחיח ברא השם בעלי חיים עם פלים מדיקים ומפליאים לחיים.

שטן קוצני

הלטאה ש"שותה" בעזרת העור במדבריות היבשות של מרכז ומערב אוסטרליה חיה לטאה קטנה שנראית כמו פדור קוצים מהלך. שמה הוא שטן קוצני, ומראה המיוחד מגלה עוד מנפלאות הבורא יתברך. השטן הקוצני אינו גדול - ארכו בערך כארבע כף יד של אדם בוגר. גופו מכסה בקוצים ובגוני צהב, חום ואדמדום. ויש לו גם "ראש מדמה" - בליטה קוצנית מאחורי ראשו. כשהוא מרגיש מאים, הוא מרכין את ראשו האמתי ומציג את הבליטה במקומו.

אבל הפלא הגדול ביותר נמצא בעור שלו. בין הקשקשים יש תעלות זעירות, המוליכות מים לאורך הגוף ועד הפה באמצעות כח הנימיות. כך הוא יכול לאסוף מים מטפות גשם ואפילו מחול לח. המים נעים לאורך העור

השיעורים הקבועים של הרב יגאל כהן

מוזמנים לשיעורי אמונה
והלכה מפי הרב יגאל כהן
במדרשת 'פסגות'

לבירורים:

☎ 03-8000-770 📞 058-77-36-36-3

ימי ראשון ורביעי 📅

19:30 🕒

רח' גליס 37, פ"ת 📍

מעל 50,000

כבר מקבלים את החיזוק היומי הישר ליוצא

סרטוני ילדים | לימוד | סרטוני חיזוק
ב AI | חובת הלבבות | ועוד...

שלחו הודעת "צרף" מספר

058-77-36363

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: תמר חכם | עורך לשוני: אביתר הלל | ניקוד: שמואל קורייב | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

העלון מוקדש להצלחתם של כל חיילי צבא ההגנה לישראל ולרפואתם של הפצועים
להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

🕯 נר תמיד 🕯

לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מדהין בת זיוה ע"ה

לזיווג הגון
יעל שמחה בת אסתר

לזיווג הגון
תהילה בת אסתר

לעילוי נשמת
אילה בת מרים

לעילוי נשמת
רפאל יעקב ישראל חי בן איריס